

„Викиликс“ без Асанџа: Ухапшен сам, али се не предајем!

Хапшење оснивача Wikileaks је напад на слободу говора, изјављују колеге Џулијана Асанџа. Без обзира на то, по речима представника веб-сајта, организација неће престати да објављује тајна документа на интернету. Асанџ је ухапшен у уторак у Лондону, по налогу шведског суда. Против њега је покренут кривични поступак због силовања.

Објављивање тајне преписке између сарадника државног департмана САД Wikileaks је започео крајем новембра. Од тада се оснивач сајта крио у Великој Британији. Почео је озбиљан лов на њега. Неки изузетно напредни амерички политичари су чак позивали да се организација уништи на њихов омиљени начин: „позиционим ракетним ударом“ с беспилотне летелице. А сам Асанџ, којег су шведске власти оптужиле за „сексуално напастовање“ доспео је на „црвени списак“ најтраженијих злочинаца. Кад је за то сазнао Џулијан се спремао да лично дође у Скотланд Јард, али су детективи били бржи.

Сад оснивач Wikileaks чека на решење британског правосуђа – правосуђа с највише преседана на свету. У секретаријату адвокатске канцеларије Бјорна Хартига («Torsvarsadvokaten») у Стокхолму, која се прихватила да брани Асанџа, „Гласу Русије“ засад нису могли да кажу ништа одређено. Истакнуто је само да ће Хартиг целе недеље бити на суду и да ће с њим моћи да се ступи у контакт једино електронском поштом. Прву одлуку су британске судије већ донеле – одбили су да ослободе Асанџа уз кауцију, оставивши га у притвору до 14. децембра.

Подсетићемо да су власти водећих светских држава, о којима је било речи у публикацијама сајта, једногласно изјавиле: никакве посебне тајне Wikileaks није открио, међународни односи неће претрпети било какву штету. Ако је тако, због чега се дигла толика прашина око фигуре сиротог хакера, којег је чак и његова рођена Аустралија

одбила да брани?

По мишљењу немачког издања Der Standard ситуација с Wikileaks-ом је показала: класична шпијунажа је преживела. У наше време напади на тајне досијее и стратешко планирање рата немају потребе за „Џејмс Бондовима“. Данас влада потражња за хакерима а ла Џулијан Асанџ и његовим помоћницима. Они постоје већ одавно, али са временом њихове методе постају све ефикасније.

Неки аналитичари иду још даље: у светским медијима су се појавила мишљења да афера у вези с Wikileaks означава почетак светског рата – информационог рата. А сам сајт називају пројектом специјалних служби једне од светских држава. Међутим, главни уредник руског часописа „Национална безбедност“ Игор Коротченко није склон да подржава овакве теорије о конспирацији.

„Што се тиче самог сајта, - то је несумњиво приватни пројекат. Што се тиче теме да Wikileaks може да се искористи – већ након што постао светски познат – за наменско процуривање докумената у интересима ових или оних специјалних служби у будућности, не искључујем такву могућност. Зато што у условима, кад је ресурс постао познат на целој планети, на њега ће се будно мотрити.“

А ево и главне лекције, коју је Wikileaks дао друштву: на данашњем нивоу развоја информационих технологија све тајно – пре или касније постаје јавно. Сви преговори и преписка остављају трагове, које савременим „Асанжима“ неће бити тешко да нађу. Последњи пример (из истих ових публикација са сајта): како се испоставило, у јануару 2010. године Вашингтон и НАТО су потписали план за деловање на заштити Пољске, Естоније, Литваније и Летоније. Његова суштина је у томе да ће у случају војног конфликта с Русијом у регион бити упућено девет дивизија алијансе – из САД, Велике Британије, Немачке и Пољске. У Москви су већ изјавили да имају намеру да ово размотре на следећој седници Савета Русија-НАТО: овај план не одговара баш најбоље стратегији „рестартовања“ односа, коју је алијанса изнела.

Сам Асанџ је још пре хапшења изјавио да је предузео адекватне мере како би се обезбедио од „супердржаве“. На хиљаде његових присталица добило је шифроване фајлове, који ће бити објављени ако оснивач Wikileaks буде осуђен. По мишљењу стручњака, ова документа ће бити права информациона бомба, док се до сад одвијала само припрема за главни напад.

А присталице Асанжа кажу да је њихов циљ да светску политику учине транспарентном. Дакле, можда заиста наступа нова ера, кад ће политичари морати да говоре „истину, само истину и ништа осим истине“? С једне стране, некако је незгодно живети у кући са стакленим зидовима. С друге, нико неће хтети да баца камен на комшију, јер је то за њега самог скупље.

(Глас Русије)